

mehhe kajas, pallus nekrut perremeest, ommale 100 rubla sata, üteldes: „Temmal olla kaup walmis, ja sada selle rahha eest teist omma asjemele osta. Perremees lubbas ka nenda polest suust ja tahtis koddõ järrele wadata. Sedda keif kulis ka kaupmees peält ja nenda läksid nemmad ärra.

Bari päwa pärrast tõi nekrut kirja, mis perremees olli piddand kirjutama, kus ta pallus, et kaupmees nenda hea olleks ja need 100 rubla selle nekrudile, temma peäle, annaks, sest temma ommal ei olle enne aega, kui 2 nädalä pärrast tulla ja rahha saatminne olla kirri luggu. Kaupmees lugges kirja läbbi ja küsüs, kas perremees piddi kirjutada moistma? mis peale nekrut kostis, et ta kirjutada ei moista; agga muidogi olla temma laisknud moisa opmanni kirja tehha.

Et se tallomees nüüd rikkas ja tutaw mees olli ja kaupmees isse peält olli kuulnud, kuida sullane sellepärrast pallunud, andis need 100 rubla, ja nendega läks nekrut ärra.

Bari päwa pärrast tullit perremees liina ja läks kaupmehhe jure; agga kaupmees panni

immeks, et ta ni rutto jälle olli liina tulnud, sest kirjas seisis jo, et ta enne 2 nädalä ei woinud tulla. „Kuidas nenda?“ küsüs perremees. Kaupmees ütles: „Nende 100 rubla pärrast, mis ma sinno kirja peäle, sinno endise sullase, selle nekrudile andsin?“ „Mis sadda rubla ja kirja?“ küsüs perremees, „ma ei tea sest keddagi!“

Kui nemmad keif ollid läbbiräkinud ja kaupmees kirja ette luggenud, said mõllemad arro, et nekrut kelmi teinud, läksid kohhe nekruti taggaotšima, kedda nemmad ka leidšid; agga rahha olli jubba teise kätte antud. Wimakš, sure kohto käimisega, said weel 50 rubla kätte; agga 50 rubla on praego weel samata, mis kaupmehhe kahjuks jäi. Sest perremees ütles: „Kuida woisite teie ühte woõrast kirja uskuda ja selle peäle rahha anda? Misuggusi kirjo woite teie iggapäaw valjo sada, kui teie tahhate agga ni head olla ja rahha anda. Minna ei woi sedda ommaks kahjuks wõtta, sest teie trāda olli se, et minna kirjutada ei moista!“ Ja nenda jäi nekrut nekrudiks ja kaupmees ommast 50 rublast — ilma!